

Небесни жълтици.

(Изъ приказкитѣ на Братя Гримъ).

Едно малко момиче останало сираче безъ баща и майка. То било толкова бѣдно, че нѣмало повече отъ една колиба, въ която да си живѣе, не повече отъ едно легло, на което да си легне, не повече отъ едни дрехи на гърба си и едно кжече хлѣбъ за храна. Но то било кротко, смирено и надарено съ добро сърце. Понеже никой не искалъ да знае за него, то тръгнало съ надежда въ Бога изъ полето. Тамъ срѣщнало единъ бѣденъ старецъ, който казалъ: „Охъ, дай ми нѣщо за ядене, много съмъ гладенъ!“ Момичето му дало своето парченце хлѣбъ. Старецътъ му рекълъ: „Господъ да те благослови“. Като вървѣло по-нататкъ, то срѣщнало едно дѣте, което плачело и викало: „Дайте ми една шапка, много ми е студено на главата!“ Момиченцето дало шапката си и заминало. Още по-нататкъ то срѣщнало едно дѣте, което плачело за палто. То му дало своето. По-нататкъ едно нещастно момче му поискало дрехи. То дало рокличката си. Така, останало безъ хлѣбъ и дрехи, то замръкнало въ една гора. Тогавъ въ тъмнината дошълъ нѣкой и го помолилъ да му даде ризичката си. То му я дало, и неизвѣстниятъ изчезналъ. Веднага слѣдъ това много звѣзди отъ небето паднали и, като се чукали